

Beszámoló

Az elmúlt pályázati év ideje alatt, az elnyert alkotói ösztöndíj nagybani segítségével a tervezett, *Faltól félig* címmel ellátott verseskötet szöveganyagának jórésze elkészült. Több folyóirathoz küldtem közlésre közülnök, többek közt a marosvásárhelyi Látó Szépirodalmi Folyóirathoz, a kolozsvári Helikonhoz, amelyek még megjelenésre várnak. Jelen beszámoló mellett csatolok néhányat mutatóban.

Mindemellett nem elhanyagolható tény, hogy az ösztöndíj-adta lehetőséggel könyveket, szakfolyóiratokat tudtam vásárolni.

És bár valószínűleg nem tartozna ide, számomra nagyon fontos, hogy az ösztöndíj által tudtam segíteni édesapám betegségének javulásában.

Köszönettel,

Vári Csaba

Kolozsvár.

2011. március 23.

(verspalást)

versidő van
apokrif csöndbe fordul át
mással mérik
elejét végét hosszát
s hogy bokáig vagy térdig
merítkezik
napszakát nem ismerni
se holdjait
nem nevezték meg
eddig
se azt a mást
amink van: kegyelmi
maradtunk nehezéknek
s majd kitakar egy verspalást

(szét)

nem múlik
hull csak szét

csak szétdől
egyre

lélek a testtől
egyre el

amíg valami isten
sápadt tenyere

sötét vászonra ken
és elkever

(valaki más)

csorog csorog a szomorúság
valami égi szomjúság

fakasztja fel folyton folyton
és én csak oltom oltom

felél felél a félelem
valaki más is jár itt bennem

nem látom őt az arca nincs meg
csak egy nagyon üres tekintet

néz csak néz magának áll ott
s egyre csak nőnek az árkok

(akol)

vigyázni kell az égi nyájak
rég szerte vannak eresztve

őrizkedni az égi árnyék
mi vagyunk e zárt ketrecbe

virrasztani kell az égi ágyak
megvetve rég és a bánat

hiába jár bennünk egyre
szeretni kell az égi ágyék

szemérmetlen kitérve rég
mi csak állunk megmeredve

Oda

Tebenned bíztam elejitől fogva,
majd senkiben s kívüled.
Évekig jártam templomba
s te nem voltál ott soha.
Tagadtalak, mint kamasz az anyamellet,
vagy kölyköt a mostoha.
Most szólítalak, de nincs füled.
Reménnyel vered a többit,
jégesővel a földet,
hogymosd a kezed,
mentsd magad.
Őt is lám, nézd, hogy odalökted,
ahonnan nincs menekvés,
se visszaút, csak fölénk feszülő eged,
csak a föld, mi megtagad.
Elvetted tőle az irányt,
majd őt is, önmagától.
Lódörgött feléd,
mert azt hitte fölemeled.
Az ember folyton visszatáncol,
csak a sínek
szaladnak neki a semminek.
Kellott a jó tanácsadó,
aki eltanít,
hogymitől ilyen halomba
s összevissza hányt a világ?
Kikapcsolva az égi rádió,
ülünk hallgatózva,
nem tudni mi van odaát
s az összes riportered
hallgat azóta.

Látod, ugyanez van itt,
húzzuk, ahogy a takarót,
ki az ígét, ki az ígát.
Szorítja, nyomja, összeszereti
egyik ember a másikat.
Lásd, örülnék most én is,
ha lekeverhetnék egy nagy pofont.
De arcod sincs neked, lábnyomod se,
csak híred, s mint nagykabát
takar el árnyad, lázas a test
sima harminchat fokon.
Tágra nyílt szem keres: hova
küldjem e jelentést,
oda- vagy ideát?

(úti imádság)

Miatyánk kivagy a mennyekben,
lennék barát, haver, cimbora,
vagy lehetnék egy égi ál-lány,
mint földi szemmel Mária.

Szenteltessék meg a te neved,
kimondatlan vagy kimondva,
mind amit s akit tiednek hiszel,
sosem érdekelt kinek ki rongya.

Jöjjön el a te országod,
lennék én hazád, otthonod,
ha mennék hozzád nincs hova,
se házad, senki rokonod.

Legyen meg a te akaratod,
kiegyezhetnénk ebben, hogyha
e késő órán kávé s konyak,
ha nyitva még valami égi kocsmá.

Amint a mennyben, úgy a földön is,
mert csaltál és én is csaltam,
a kártya most visszaosztva,
saját kezemre maradtam.

Mindennapi kenyérünket add meg nekünk,
a pia kikerül valahogyan,
Most és mindörökké,
kijelölve az egész hárem,
magamban bíztam elejitől.
Már nem.

mint kapualjban a koldusoknak,
vagy utolsóknak a faluban.

És bocsásd meg a mi vétkeinket,
Rilkével szólva: a mesterséged,
én elnézem, hogy magadra vagy,
mintha kicsit értenélek.

Miképpen mi is megbocsájtunk
az ellenünk vétkezőknek,
mekkora beképzeltség és alázat,
ahogy itt állok előtted.

És ne vigyél minket kísértésbe,
de ők visznek hozzád is közelebb,
a nekünk vetkezőkben
oldódik félszünk s közeled.

De szabadíts meg minket a gonosztól,
íme, minden a testre írva,
akár egy ima, az élet, a halál,
amíg a láb a sírba.

Mert tiéd az ország, a hatalom és a
dicsőség,
ettől a verstől éjig mérik
s a te örök magányosságod,
a mienk csak faltól félig.

